

el doble caràcter d'Artística i Industrial, i altra en el Saló Parés de Barcelona baix el nom d'Escola Olotina. Allà, agermanats com un sol home, exhibiren llurs obres tot un estol d'artistes de casa nostra, que anaven a la capital a passejar triomfanta la formosor dels nostres prats. La crítica dels periòdics barcelonins acullí amb elogis l'esforç d'aquells patricis, el nom d'algun dels quals començà a ésser conegut i a obrir-se pas

Els estudis literaris i polítics el temptàven amb força irresistible i dintre la noblesa de la seva ànima hi fulgurava un neguit constant per a donar forma als bells ideals que niaven dintre seu. Amb la valuosa cooperació del malaguanyat Berga i Boix que, a més d'ésser un bon element per a la preparació i ensenyament dels operaris, estava ben impregnat del esperit del Mestre, fundaren el setmanari «Sang nova» encaminat a orientar el caràcter social a una nova política.

Aquí esplaiava les aficions literàries fent un bon costat a les plomes precursors del nostre renaixement. Ho palesà abastament amb les seves produccions llegides amb entusiasme i elogiades a tot Catalunya i feta «Records de la darrera carlinada», «Sang nova» i la seva obra pòstuma «La Punyalada», que li conquerí un nom entre els millors literats.

El desgast intel·lectual excessiu li minvà les forces prematurament, morint quan es veia en ell una esperança per a donar grans fruits, i l'any 1902, als 56 anys, ploràvem la pèrdua d'aquest home eminent. El buid que deixà es feu notar tot seguit en l'ambient artístic de nostra ciutat, perdent aquesta bona part de la seva vida col·lectiva. La casa «El Arte Cristiano» anà seguint les petxades dels Vayreda, però l'associació «Institut Olotí» no tardà molts anys en desaparèixer, a pesar de comptar amb homes com en Berga i Boix, artista ben apreciat, que sempre fou un bon col·laborador dels germans Vayreda.

El fill d'aquest, Berga i Boada, també artista, pintor, escultor i literat, començà la carrera amb sobressortint empena. Les seves obres, plenes d'atreuiment i enginy, es distingien també per la originalitat. Llàstima que la mort ens el prengué sens donar-li temps de consolidar la seva obra.

* * *

Tanco aquesta petita apologia dels artistes olotins absents; segueixin els presents el camí emprés, deixant el parlar-ne per altres que ho faran millor que jo.

Abans de posar punt final, repeteixo aquells mots que confio veure gravat en un marbre per perpetuar, a través de les generacions, la memòria dels dos noms insignes: « ALS GERMANS VAYREDA.—RECORD A LA SEVA BONDAT I AL SEU TALENT ».

MELCIOR DOMENGE

GUSTAVE NADAUD I LA CANÇÓ DE PANDORA

I

EN el número dos de la REVISTA D'OLOT publicarem una traducció catalana de la cançó de Nadaud «Pandora o els dos gendarmes». No estarà, doncs, fora de lloc que diem ara alguna cosa de l'autor i de la cançó mateixa.

Si bé en Gustave Nadaud era flamenc de naixença, el seu cognom acusa un origen meridional.

La seva família, una d'aquelles que els francesos en diuen *de robe*, havia exercit la magistratura durant més de quatre segles abans de la revolució francesa; i, segons un biògraf de Gustave, els arxius de Limoges guarden bones proves de la rectitut amb que els seus passats administraren justícia.